

Iwwer die Erinnerungge

Vor e paar Daach hott mich gons iwwerraschend de Fritz besucht, er wollt emol nooch merr gugge. Unn noochdem merr iwwer Kronkheide unn Unfäll geschwätzt hadde seeder: Omm nächsde Sunndaach iss Flerschemer Kerb. Ach Honnes, isch kann su alt werrn wie isch will, immer onn Kerb denk isch onn die Zeit, wie mir Kerweborsch gewese sinn. Wie long isses dess jetzt her, dess war Vierunnfuffzisch?

Isch gebb ze Antwort: Wolle merr emol reschenne: Ei dess sinn joo schunn vierunnsechzisch Johr! Awwer Fritz, mir giehts genau su. Unn waaßde was schee iss: Nitt nor dass merr sisch erinnern dut, naa, dass merr aach noch jemond hott, mit dem merr die Erinnerungge ausdusche kann. Merr waaß joo nimmi alles, monsches iss aach falsch, unn doo isses gut, wenn donn ooner seet: Naa, dess iss e bissi onnersders gewese. Unn merr donn saache dut: Ei ja, host joo recht.

Doo seet de Fritz: Grad dess mett Erinnerungge ausdusche dut stimme. Unn waaßde, wonn de dess merke dust? Wenn der onnere nimmi doo iss.

Isch frooch: Wie moonsden dess genau.

De Fritz druff: Vor e paar Woche iss moin Kumbel Lorenz, enn Arweitskolleesch vumm Opel, gons plötzlich gestorwe, unn mett dem habb isch su alle Verrdeljohr emol im Herrsch sesommegeesotze unn mir hawwe vunn alde Zeide geschwätzt. Weil den habb isch schunn gekennd, doo warn mir noch nitt verheirat, no ja, unn doo hawwe merr alsemol fessde ooner druffgemachd, wennde waaßt was isch moon.

Isch habb gegrinst: Isch waaß, wassde moonst.

De Fritz hott genickt. Unn meddem Lorenz habb isch, warum aach nitt, Erinnerungge onn unser wilde Zeide ausgedauschd. Unn glaab merrs, wenn isch ebbes erinnert habb unn dess war nitt gons rischdisch ...

Isch habb noch mieh gegrinst: Ja, ob die beim Kerwedons schwarze odder blonde Hoorn gehabbd hott unn ob die ...

Jetz hott aach de Fritz gegrinst: Ja, su ebbes in dere Art, donn hodder misch gestumbd unn gesaad: Fritz, dess missde eischendlich noch wisse, unn e onnermol musst isch emm Lorenz saache, naa, su isses nitt gewese. Unn jetz kimmt dess was isch saache will: Donn iss de Lorenz uff oomol nimmi doo unn hott misch mett moine Erinnerungge alloons gelosse, isch wollt doch gern dess oone odder onnere noch gefroochd hawwe.

Isch habb e bissi noochgedenkd unn donn gesaad: Jetz iss de Lorenz nor enn Kumbel gewese. Schlimm stell isch merr vor, wenn bei su Leit wie mir, die long verheirat sinn, die Fraa odder de Monn sterwe dut. Donn sinn die Erinnerungge onn e gons Lewe bei oom allons iwwerisch unn doo kann isch merr vorstelle, dass dess rischdisch dorschenonner mächt, weil merr nimmi heern kann: Naa, su war dess nitt, unn merr saache dut: Ei ja, host joo recht.

Doo seet de Fritz: Jetz sinn merr vunn de Kerb uff ebbes gons onnersders kumme, unn onn dem, was mir schwätze, merkt merr, su kenne nor Alde babbele.

Ja, saach isch, awwer als merr sellemols bei de Noochkerb allminonner Reitschul gefahrn sinn hott kooner vunn uns droo gedenkt, dass merr iwwerhaupt su alt werrn.

De Fritz druff: Unn donn noch unser Erinnerungge hawwe.

Eiern Honnes